ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΡΕΜΠΟΥ

ΑΠΩΛΕΣΘΗ ΚΑΙ ΕΥΡΕΘΗ ΜΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ...

Πιεντανιόλ, ἂν καὶ ἦταν ἀπὸ τὴ Μασσαλία, δὲν λεγόταν οὔτε Ὀλίβ, οὔτε Μάριος, μά, ἁπλούστατα, Ἀλέξανδρος. Κατὰ τὰ ἄλλα ὅμως ἦταν πραγματικὸς Μαρσεγιέζος, ὥς τὸ κόκκαλο. Ντυμένος πάντοτε φανταχτερά, μὲ μιὰ πελώρια φλοτὰν γραββάτα, μὲ ροῦχα χρώματος ζωηροῦ καὶ μὲ καπέλλο μαλακό, διακρινόντανε γιὰ τὶς ζωηρὲς χειρονομίες του, τὴν ἀσταμάτητη φλναρία του καί, πρὸ πάντων, γιὰ τὴν ἀπέραντη φαντασία του.

Χάρις στὴ φαντασία του αὐτή, ὁ Ἀλέξανδρος Πιεντανιὸλ σχημάτισε ἄξαφνα τὴν βεβαιότητα ὅτι μιὰ συλλογὴ γραμματοσήμων, τὴν ὁποία κληρονόμησε ἀπὸ τὸν ἀδελφό του καὶ τὴν ὁποία φρόντισε νὰ συμπληρώση καὶ ὁ ἴδιος, εἶχε μιὰ ἀξία μυθική, ἀντιπροσώπευε μιὰ ὁλόκληρη περιουσία.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Πιεντανιὸλ τιμολόγησε μόνος του αὐτὴ τὴ συλλογή του γιὰ ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα. Σιγὰ - σιγὰ ὅμως ἡ ἀξία τῶν γραμματοσήμων ἀνέβαινε κάθε μῆνα κατὰ μερικὲς χιλιάδες φράγκα... Κι' ἔτσι, τὴν ἐποχὴ ποὺ ἀρχίζει ἡ ἱστορία μας, ὁ Πιεντανιὸλ εἶχε τὴν ἀκράδαντη πεποίθησι ὅτι ἡ συλλογή του ἄξιζε τριακόσιες τοὐλάχιστον χιλιάδες φράγκα !...

Ἕνα πρωὶ κάποιος φίλος του, ναυτικός, πληροφόρησε τὸν Ἀλέξανδρο ὅτι εἶχε διαβάσει σὲ μιὰ ἐφημερίδα τοῦ Λονδίνου ὅτι ἕνας ἰδιότροπος Ἄγγλος ἀγόραζε συλλογὲς γραμματοσήμων σὲ πολὺ καλὲς τιμές. Ἡ φαντασία τοῦ Πιεντανιὸλ ἄρχισε νὰ δουλεύη... Καὶ ὁ Μαρσεγιέζος μας, βέβαιος ὅτι δὲν θὰ τοῦ ἦταν δύσκολο ν' ἀποχτήση ξαφνικὰ μιὰ τεράστια περιουσία, πουλῶντας τὰ γραμματόσημά του, ἀποφάσισε νὰ κάνη ἕνα ταξειδάκι στὸ Λονδῖνο καὶ νὰ παρουσιασθῆ στὸν ἰδιότροπο Ἄγγλο.

Ἔβαλε, λοιπόν, στὴν τσέπη του ὅλες τὶς οἰκονομίες του, ποὺ τὶς εἶχε κοιμμένες σ' ἕνα μαξιλάρι—κάπου τριάντα πέντε χιλιάδες φράγκα—ἔκανε ἕνα δέμα τὸ πολύτιμο ἄλμπουμ μὲ τὰ γραμματόσημα καὶ τράβηξε γιὰ τὸ Λονδῖνο.

Ὅταν ἔφτασε στὴν Ἀγγλικὴ πρωτεύουσα ὁ Ἀλέξανδρος Πιεντανιόλ, καταλαβαίνοντας ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ βρῆ μόνος του τὸ σπίτι τοῦ ἰδιότροπου Ἄγγλου, ἀποφάσισε ν' ἀναθέση τὴν φροντίδα αὐτὴ σ' ἕναν σωφφέρ.

Σταμάτησε, λοιπόν, ἕνα ταξὶ κι' ἔδωσε στὸν ὁδηγὸ τὸ ἀπόκομμα τῆς ἐφημερίδος. Ὁ σωφφὲρ κατάλαβε τί ζητοῦσε καὶ ξεκίνησε ἀμέσως.

Ἐκεῖ διως ποὺ προχωροῦσαν μὲ δυσκολία ἀνάμεσα στοὺς πολυσύχναστους δρόμους τοῦ Λονδίνου, τὸ ταξὶ ἀναγκάστηκε νὰ σταματήση. Ἀπὸ μιὰ κεντρικὴ λεωφόρο περνοῦσε ἡ βασιλικὴ ἀκολουθία, πηγαίνοντας στὸν καθεδρικὸ ναὸ τοῦ Οὐενστμίνστερ. Κάθε κίνησις σὲ κάθε σημεῖο εἶχε σταματήσει, γιὰ νὰ περάσουν οἱ βασιλεῖς.

Ὁ Ἀλέξανδρος Πιεντανιὸλ δὲν μποροῦσε ν' ἀφήση αὐτὴ τὴν εὐκαιρία. Ποθοῦσε νὰ ἰδῆ ἀπὸ κοντὰ τὸ βασιλικὸ ζεῦγος τῆς Ἀγγλίας. Ἄφησε λοιπὸν τὸ δέμα του στὸ ταξί, εἶπε στὸν ὁδηγὸ ὅτι θὰ ξαναγυρνοῦσε ἀμέσως καὶ προχώρησε, σπρώχνοντας τοὺς συγκεντρωμένους πολίτες, γιὰ νὰ πάρη μιὰ θέσι στὴν πρώτη σειρὰ τῶν περιέργων, ποὺ παρακολουθοῦσαν τὴν παρέλασι.

* * *

Ὅταν πέρασε ἡ βασιλικὴ ἀκολουθία, ὁ Ἀλέξανδρος Πιεντανιὸλ ξαναγύρισε στὸ μέρος, ὅπου εἶχε σταθμεύσει τὸ ταξί. Μὰ τὸ ταξὶ δὲν βρισκόταν πειὰ ἐκεῖ ! Ἕνας ἀστυφύλαξ τῆς τροχαίας κινήσεως εἶπε στὸν σωφφὲρ νὰ πάη νὰ σταθῆ ἀλλοῦ, γιὰ νὰ μὴν ἐμποδίζη τὴν κυκλοφορία. Ἐλᾶτε τώρα σεῖς νὰ βρῆτε—ἂν μπορεῖτε—ἕνα ταξί, ποὺ τὸ χάσατε στὸ Λονδῖνο, σὲ μιὰ πόλι δηλαδὴ μὲ ὀχτὼ ἑκατομμύρια κατοίκους !...

Δὲν εἶνε βέβαια μεγάλη δυστυχία νὰ χάσετε ἕνα ταξί, ὅταν τὸ ταξίμετρό του ἐργάζεται....γιὰ λογαριασμό σας ! Ἀλλ' ὅταν μέσα σ' αὐτὸ τὸ ταξὶ ἔχετε ἀφήσει ἕνα μικρὸ δέμα, ποὺ ἀντιπροσωπεύει γιὰ σᾶς ὁλόκληρη τὴν περιουσία σας, τότε μπορεῖτε εὔκολα νὰ νοιώσετε στὸ μυαλό σας τὰ παράξενα ἐκεῖνα ρίγη, ποὺ εἶνε συνήθως ὁ προάγγελος τῆς τρέλλας !...

Καὶ σ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴ θέσι βρέθηκε ὁ ἥρως τῆς ἱστορίας μας !

Ὁ Ἀλέξανδρος Πιεντανιόλ, μισότρελλος ἀπὸ ἀπελπισία, πλησίασε ἕναν πανύψηλο καὶ ἀταθέστατο πόλισμαν καὶ τοῦ ἐξιστόρησε τὸ δράμα του, μὲ χειρονομίες τόσο ζωηρές, ὥστε ὁ φλεγματικὸς Ἄγγλος ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ πιάση καὶ τὰ δυὸ χέρια καὶ νὰ τὰ κρατήση ἀκίνητα, ἐπειδὴ τὸ θέαμα τῆς...συζητήσεως τοῦ Μαρσεγιέζου ἄρχισε νὰ προκαλῆ συγκέντρωσι περιέργων... Τέλος τὸ ὄργανο τῆς τάξεως, τὸ ἀποῖον ἀγνοοῦσε καθολοκληρίαν τὴν εὐγενῆ γλῶσσα τοῦ Ρακίνα, ὡδήγησε τὸν Ἀλέξανδρο στὸ πλησιέστερο ἀστυνομικὸ τμῆμα, γιὰ νὰ τοῦ φανῆ ὅπωσδήποτε χρήσιμος.

Ὁ διοικητὴς τοῦ τμήματος αὐτοῦ ἔτυχε νὰ γνωρίζη λίγα Γαλλικὰ κι' ἔτσι ὁ Πιεντανιὸλ μπόρεσε νὰ συνεννοηθῆ μαζύ του καὶ νὰ τοῦ δώση νὰ καταλάβη τὸ κακὸ ποὺ τὸν βρῆκε.

—Ποιᾶς ἀξίας ἦταν αὐτὴ ἡ συλλογὴ γραμματοσήμων ; ρώτησε ὁ ἀστυνομικὸς διοικητὴς τὸν Μαρσεγιέζο.

—Ποιᾶς ἀξίας ; φώναξε ὁ Ἀλέξανδρος. Πολὺ μεγάλης ἀξίας, κολοσσιαίας ἀξίας !...

—Προτιμῶ νὰ μοῦ καθορίσετε ἕνα ποσόν ! τὸν διέκοψε ὁ ἀστυνόμος.

—Καὶ πῶς μπορῶ, φίλτατέ μου, νὰ καθορίσω τὸ ποσόν ;... Ἡ συλλογὴ αὐτὴ ἀξίζει καὶ ἑκατό, καὶ διακόσιες, καὶ πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα !... Ἴσως κι' ἕνα ἑκατομμύριο !... Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ θὰ τὴν ἀγοράση !...

Ἡ φαντασία τοῦ Ἀλεξάνδρου βρισκόταν σὲ...δημιουργικὸ ὀργασμό.

—Πολὺ καλά ! εἶπε ὁ διοικητὴς τοῦ τμήματος. Θέλετε νὰ καθορίσουμε τὴν ἀξία της στὸ ποσὸν τῶν τετρακοσίων χιλιάδων φράγκων ;

—Ἔστω ! ψιθύρισε ὁ Ἀλέξανδρος, μὲ ὕφος ποὺ μαρτυροῦσε ὅτι ἔκανε μιὰ πολὺ μεγάλη συγκατάβασι.

—Ὑπογράψτε, λοιπόν, αὐτὴ τὴ δήλωσι...

Μόλις ὁ Ἀλέξανδρος Πιεντανιὸλ ἔβαλε τὴν ὑπογραφή του κάτω ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἔντυπη κόλλα, ποὺ τοῦ παρουσίασε ὁ ἀστυνομικὸς διοικητής, μπῆκε στὸ γραφεῖο ἑνὸς σωφφέρ, κρατῶντας στὸ χέρι του ἕνα μικρὸ δέμα... Ἡ καρδιὰ τοῦ Μαρσεγιέζου ἄρχισε νὰ χτυπάη δυνατά... Ὁ Πιεντανιὸλ ἀνεγνώρισε καὶ τὸν ὁδηγὸ τοῦ ταξὶ καὶ τὸ δέμα...

Ὥρμησε στὸν σωφφέρ, τὸν ἀγκάλιασε, τὸν φίλησε, τὸν χάϊδεψε φιλικώτατα στὰ μάγουλα, στὴ ράχη, στὸ κεφάλι, τοῦ ἔσφιξε μὲ παραφορὰ τὰ χέρια—ἐξεδήλωσε τέλος τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη του μ' ἕναν τρόπο, ποὺ ἔκανε τὸν ὁδηγὸ τοῦ ταξὶ νὰ τὸν κιττάξη κατάπληκτος.

Ὕστερα ὁ Ἀλέξανδρος ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του μιὰ λίρα καὶ τὴν ἔδωσε στὸν σωφφὲρ μὲ μεγαλοπρεπῆ χειρονομία, θέλοντας νὰ τοῦ δείξη ὅτι τὰ τέκνα τῆς Γαλλίας εἶνε γενναιόδωρα καὶ ξέρουν ν' ἀνταμείβουν ἡγεμονικὰ τὶς ὑπηρεσίες ποὺ τοὺς προσφέρουν... Καί, νομίζοντας πὼς ἡ ἱστορία αὐτὴ τελείωσε, ἔβαλε τὸ μακρὸ δέμα κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη του κι' ἑτοιμαζόταν νὰ φύγη, μοιράζοντας δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἄφθονα χαμόγελα.

* * *

Μὰ ὁ ἀστυνομικὸς διοικητὴς δὲν τὸν ἄφησε νὰ βγῆ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα.

—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε ! τοῦ εἶπε. Ἐμεῖς, στὴν Ἀγγλία, ἔχουμε ἕνα εἰδικὸ νόμο γιὰ τ' ἀπολεσθέντα ἀντικείμενα...

—Κάνετε πολὺ καλά ! τὸν διέκοψε ὁ Μαρσεγιέζος. Ἐγὼ πάντα τὸ ἔλεγα ὅτι ἡ Ἀγγλία εἶνε ἕνα κράτος καλὰ ὀργανωμένο...

—Μᾶς εἴπατε ὅτι ἡ συλλογή σας ἀξίζει τετρακόσιες χιλιάδες φράγκα καὶ ὑπογράψατε μάλιστα καὶ τὴ σχετικὴ δήλωσι.

Ὡδήγησε τὸν Ἀλέξανδρο στὸ πλησιέστερο ἀστυνομικὸ τμῆμα...

—Βεβαιότατα !...

—Τὴ συλλογὴ αὐτὴ σᾶς τὴν ἐπέστρεψε ἐκεῖνος ποὺ τὴν βρῆκε...

—Φυσικά.

—Ἔ, λοιπόν ! συνέχισε ὁ διοικητὴς τοῦ τμήματος, μὲ τὴν ἴδια ἀπάθεια. Σύμφωνα μὲ τὸν νόμο ποὺ σᾶς ἀνέφερα πρὸ ὀλίγου, κάθε ἰδιοκτήτης ἀπωλεσθέντος ἀντικειμένου ὀφείλει νὰ καταβάλη σὲ κεῖνον ποὺ βρῆκε τὸ ἀντικείμενον αὐτὸ δέκα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν τῆς ἀξίας του... Ὁ νόμος, σέρ, σᾶς ὑποχρεώνει νὰ δώσετε στὸν σωφφὲρ...

Ὁ ἀστυνομικὸς διοικητὴς ἔκανεν ἕναν πρόχειρο ὑπολογισμό, σημείωσε διάφορα νούμερα σ' ἕνα σημειωματάριο καὶ ἐξακολούθησε :

—Σᾶς ὑποχρεώνει νὰ δώσετε στὸν σωφφὲρ γιὰ ἀμοιβὴ τριάντα μία χιλιάδες διακόσια φράγκα, μὲ τὰ χαρτόσημα καὶ τὴν εἰδικὴ φορολογία.

—Ἔ, ἔ !... Τί ἔκανε λέει ! τραύλισε ὁ Ἀλέξανδρος Πιεντανιόλ.

—Μάλιστα, σέρ !...

Ἡ σκέψη ὅτι θὰ ἔδινε 31.200 φράγκα — ὅσα χρήματα δηλαδὴ εἶχε ἐπάνω του — ἔκανε τὸ μυαλὸ τοῦ Μαρσεγιέζου νὰ θολώση.

—Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, δὲν τὰ θέλω τὰ γραμματόσημα ! Μπορεῖτε νὰ τὰ κρατήσετε !... φώναξε.

—Λυποῦμαι πολύ ! ἀποκρίθηκε ὁ διοικητὴς τοῦ τμήματος. Σύμφωνα ὅμως μὲ τὸ νόμο, εἶστε ὑποχρεωμένος νὰ ξαναπάρετε τὸ ἀντικείμενον ποὺ σᾶς ἀνήκει...

—Κι' ἂν ἀρνηθῶ νὰ πληρώσω ; τραύλισε ὁ Ἀλέξανδρος.

—Θὰ βρεθῶ στὴ δυσάρεστη θέσι νὰ σᾶς στείλω στὴ φυλακή.

Ὁ Πιεντανιὸλ κοκκάλωσε. Τί νάκανε ; Μπρὸς γκρεμὸς καὶ πίσω ρέμμα ! Ἀναγκάστηκε, λοιπόν, νὰ πληρώση «βρετικὰ» στὸν σωφφὲρ 31.200 φράγκα !

Κι' ἀργότερα, ὅταν παρουσίασε τὴ συλλογή του στὸν Ἄγγλο συλλέκτη, ἔμαθε μὲ κατάπληξι ὅτι αὐτὴ δὲν ἄξιζε πάνω ἀπὸ 25.000 φράγκα !

Σωστὴ κεραμίδα !...

Κεραυνός !...

Κι' ὁ δύστυχος Πιεντανιὸλ γύρισε στὸ Παρίσι ἀπέναντος, χρεωμένος, βλαστημῶντας τὴν Μαρσεγιέζικη φαντασία του, ἡ ἐπικινδύνως ξεκαπίστρωτη !...

ΠΩΛ ΡΕΜΠΟΥ